

татъ. Кой е резултатътъ на човѣшкия животъ? Любовта. Любовта е вътрешенъ процесъ, т. е. движение на сили отвътре навънъ. Понеже това движение излиза отъ единъ центъръ и се връща къмъ същия центъръ, ние го наричаме „любовъ къмъ Бога“.

Следователно, да любишъ Бога и да бждешъ човѣкъ, това сж две еднакви понятия. Кажешъ ли нѣкой, че е човѣкъ, това значи, че люби Бога. Отрича ли тази любовъ, той се самозаблуждава, той не е още човѣкъ. Казватъ, че човѣкъ е същество, което мисли. Мисълъ безъ любовъ не съществува. Любовта действува преди мисълта. Тѣй щото, за да мисли върху всичко онова, което Богъ е създалъ, човѣкъ трѣбва да люби Бога. Щомъ люби Бога, той мисли; и като мисли съ любовъ, нѣщата му се откриватъ. Преди да види малкитѣ нѣща, човѣкъ трѣбва да види голѣмитѣ. Първо трѣбва да видишъ голѣмия камъкъ предъ себе си, а после ще видишъ малката игла, поставена на известно разстояние.

Сегашнитѣ хора мислятъ непрекъснато за своитѣ незавършени работи и недоучени уроци. Какво показва това? Това показва, че когато е било време за учене, тѣ сж яли и пили, не сж мислили за уроцитѣ си. Учителътъ е преподавалъ, а тѣ сж ходили на угощения. Днесъ всички се намиратъ предъ матура, а виждатъ, че не сж готови. Питатъ ги нѣщо по математика — не знаятъ, пропадатъ на изпита. Питатъ ги нѣщо по геометрия — не зна-